

Měli jsme v kapele geniálního flétnistu. Našli jsme ho na zastávce autobusu. Zpočátku byl plachý, pak si ale na zkouškách začal čím dál víc uvědomovat, že svou virtuositou je daleko před námi. Začal kybicovat čím dál víc do našeho aranžování, a když se osmělil ještě trochu více, vysílal kritické poznámky k našemu instrumentálnímu umu. Nakonec se snažil předělat i všechny naše vokální party a počal ohrnovat nos nad naivitou našich textů.

Naše do té doby velmi kamarádké vztahy to trochu narušilo. Už jsme s ním po koncertech nevysedávali tolik u piva a cesty na páteční zkoušky už jsme místo společných srazů na Míráku volili raději individuální.

Je pravda, že náš geniální flétnista nám dopomohl k Bítešské placce a mnoha dalším prestižním oceněním, ale začali jsme mít dojem, že pověst ješity, která ho předcházela, nelže. Kapelníci kapel, ve kterých předtím působil, se s námi moc bavit nechtěli a my jsme pomalu začali uvažovat o tom, zda náhlá přízeň odborné kritiky, kterou jsme díky našemu geniálnímu flétnistovi byli poctěni, není zaplacená příliš velkou daní v podobě ztráty jakési sounáležitosti uvnitř souboru.

Poprvé jsme to před ním nahlas vyslovili cestou z Jihlavské vosy. Naštval se. Místo toho, aby se nad sebou zamyslel, začal nás obviňovat z čirého amaterismu. Následoval dlouhý výčet kapel, daleko slavnějších, s nimiž už v životě hrál, a ještě delší výčet těch, se kterými by mohl hrát, kdyby chtěl. Pochopitelně také slavnějších. Ke slovu se ten večer už nikdo z nás nedostal a domů jsme šli každý s myšlenkou jak to asi dopadne.

Dopadlo to, jak jsme čekali. V pátek se objevil na zkoušce náš geniální flétnista a sdělil nám, že právě obdržel nabídku ke hraní s Verlibama z Karlína a že se rozhodl to vzít. Potkal se prý s nimi na zastávce autobusu. Přinesl ještě vrátit Bítešskou placku (prý by mu doma překážela) a notové záznamy našich písní. Pak vrátil ještě našemu kytaristovi třicet korun, které mu dlužil a s pozdravem "tak ahoj" zmizel ve dveřích. Přišlo mi to líto.

A to nejen kvůli tomu, že jsme přišli o dobrého flétnistu. UVědomil jsem si totiž jinou věc, kterou si on asi neuvědomil. Že totiž my máme svou identitu. Něco, co jsme v životě vytvořili a co je za námi vidět. Máme "své" písničky, "svůj" svět v nich, máme "svou" partu a "svou" kapelu. Máme "své" publikum, které na nás přijde, i když zrovna nebudem vítězi Bítešské placky. A co má on?

Myslím, že na světě žijí spousty geniálních flétnistů i jiných geniálních instrumentalistů. Jen málo z nich se ale stane doopravdy slavnými a uznávanými muzikanty. K tomu je totiž potřeba buď dokonalé splynutí s již existujícím souborem, anebo tolik invence a nadání, aby to stačilo k vytvoření souboru vlastního. Jedině tak zůstanou muzikantovy stopy na poli jakéhokoliv hudebního žánru čitelné. Ty ostatní génia bohužel nemilosrdně odváne vítr v zapomnění.

Inu chvílku jsme v kapele přemýšleli a pak zavolali Františkovi. Kdysi s námi chtěl hrát, ale flétna v té době příliš nebývala jeho silnou stránkou. To není ostatně dodnes, ale lepší se to. Je nám jasné, že odborná kritika asi zase zaměří své odborné zraky jinam, ale nějak nám to nevadí. Dnes jsme totiž konečně přišli na to, jaký je pravý význam slova "amatér". Ano, budeme dál amatéři, tedy ti, kteří dělají hudbu jako hobby. Už nechceme žádné geniální flétnisty. Víme totiž, že sami geniální už sotva kdy budeme. Za to jsme teď docela fajn parta - Franta a my.